

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců JUDr. Milana Podhrázkého a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobkyně **VS P. s.r.o.**, IČx, se sídlem x, zastoupené Mgr. Jakubem Kratochvílem, advokátem se sídlem Novomlýnská 3, 110 00 Praha 1, proti žalované **České obchodní inspekci, Ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 567/15, 120 00 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí ústředního ředitele České obchodní inspekce ze dne 27. 8. 2013, č. j. ČOI 64599/13/O100/1000/13/Pe/Št,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí ústředního ředitele České obchodní inspekce ze dne 27. 8. 2013, č. j. ČOI 64599/13/O100/1000/13/Pe/Št, a rozhodnutí ředitele České obchodní inspekce, Inspektorátu Středočeského a hl. m. Prahy (dále jen „krajský inspektorát“) ze dne 6. 5. 2013, č. j. 10/0195/13/11, s e z r u š u j í a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je povinna do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 17.900,- Kč k rukám jejího zástupce, Mgr. Jakuba Kratochvíla.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), dodanou do datové schránky Krajského soudu v Praze dne 24. 10. 2013 domáhá zrušení rozhodnutí ústředního ředitele České obchodní inspekce ze dne 27. 8. 2013, č. j. ČOI 64599/13/O100/1000/13/Pe/Št (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla její odvolání proti rozhodnutí ředitele České obchodní inspekce, Inspektorátu Středočeského a hl. m. Prahy (dále jen „krajský inspektorát“) ze dne 6. 5. 2013, č. j. 10/0195/13/11, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným rozhodnutím krajský inspektorát uložil žalobkyni jako podnikateli provozujícímu čerpací stanici pohonných hmot „VS P.“ na adrese x, pokutu ve výši 100.000,- Kč za správní delikt podle 9 odst. 1 písm. b) zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pohonných hmotách), ve znění zákona č. 91/2011 Sb. (dále jen „zákon o pohonných hmotách“) a uložil jí povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč. Správní delikt měl spočívat v tom, že při kontrole dne 5. 12. 2012 v uvedené provozovně žalobkyně prodala motorovou naftu pro mírné klima (DIESEL PLUS), která nesplňovala požadavky na jakost stanovené v § 3 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 133/2010 Sb., o požadavcích na pohonné hmoty, o způsobu sledování a monitorování složení a jakosti pohonných hmot a o jejich evidenci (vyhláška o jakosti a evidenci pohonných hmot), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „prováděcí vyhláška“), neboť zjištěné hodnoty bodu vzplanutí 44,5° C, resp. 47° C nedosahovaly ani při zahrnutí nejistoty měření stanoveného minima 53 °C ve smyslu ČSN EN 590.

Podle žalobkyně krajský inspektorát porušil její právo na prostudování spisu před vydáním rozhodnutí podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), protože poté, co do spisu nahlédla a následně doplnila svůj odpor, již bez dalšího přistoupil k vydání rozhodnutí, aniž by se žalobkyně dozvěděla, jak na odůvodnění odporu správní orgán zareagoval. Tím byla připravena o možnost navrhnout provedení důkazů, které by považovala za potřebné. Krajský inspektorát tak ani nemohl vyložit, proč by případné žalobkyní navržené důkazy nebyly v řízení provedeny. Ačkoliv to žalobkyně výslovně namítala v odvolání, žalovaná v příkrém rozporu s odvoláním zmiňovanou judikaturou Ústavního soudu ČR (např. s nálezem ze dne 12. 10. 2000, sp. zn. III. ÚS 58/2000), a to aniž by na ni reagovala, její námitku označila za účelovou. Současně žalobkyně namítá, že krajský inspektorát nemohl mít v době podání neodůvodněného odporu již shromážděny veškeré podklady potřebné pro vydání rozhodnutí, když se ani nezabýval v rozporu s požadavky § 50 odst. 3 správního řádu možností liberace žalobkyně podle § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách.

Podle druhého a pro žalobkyni klíčového žalobního bodu žalovaná v rozporu v podstatě se všemi zásadami správního řízení (zejména se zásadou vyšetřovací) odmítla přihlížet k výsledkům laboratorní zkoušky zadané žalobkyní zkušební laboratoři Č. a.s. s tím, že žalobkyně ničím nedoložila ani neprokázala, že se jednalo o identickou část vzorku 502/10/12, který pro správní orgán přezkoušela laboratoř SGS Cz. R. s.r.o. (dále jen „SGS“). Takový závěr však nebyl žalobkyni nikdy předaslán (krajský inspektorát totožnost vzorku nezpochybňoval) a dozvěděla se jej až z napadeného rozhodnutí. Pokud měla žalovaná o okolnostech případu nějaké pochybnosti, byla podle žalobkyně povinna je sama odstranit podle § 50 odst. 3 správního řádu a nemůže takovou okolnost klást k tíži žalobkyně. Důsledkem tohoto pochybení je pak též odmítnutí návrhu žalobkyně na zpracování znaleckého posudku s tím, že ve věci žádné „zcela rozdílné výsledky“ měření nevyplynuly. V této souvislosti též žalobkyně napadá i neúplnost odůvodnění napadeného rozhodnutí, které se opírá o to, že oba výsledky zjištěné laboratoří SGS spolu korespondují, avšak podle

žalobkyně k takové souladnosti by mohlo dojít i v případě, kdy by byl postup této laboratoře stížen chybou. Žalobkyně také namítá, že závěry krajského inspektorátu i žalované o obvyklé příčině nízkého bodu vzplanutí kontrolované motorové nafty příměsí benzínu jsou pouze hypotetické a nedostatek snahy žalované o zjištění konkrétní příčiny velmi rozdílných laboratorních výsledků při hodnocení jednoho odebraného vzorku (lišících se o 19,5 °C) porušil její právo na spravedlivý proces a zásadu vyšetřovací. Svými hypotetickými závěry, které směřuje vždy v neprospěch účastníka řízení (např. předpokladem, že v důsledku způsobu skladování vzorku žalobkyně v něm došlo k vyprchání benzínu) žalovaná porušuje zásadu *in dubio pro reo* v neprospěch žalobkyně.

Třetím žalobním bodem žalobkyně namítá, že se žalovaná nijak nezabývala jejími odvolacími námitkami, v nichž poukazovala na nepřiměřenost uložené pokuty a porušení zásady předvídatelnosti rozhodnutí podle § 2 odst. 4 správního řádu, a to v kontrastu s jiným rozhodnutím žalované č. j. ČOI 160129/12/O100/1000/12/13/Hy/Št, v němž žalovaná bod vzplanutí jakožto převážně požárně bezpečnostní charakteristiku označila za nejlehčí možný způsob spáchání předmětného správního deliktu, a v kontrastu s rozhodnutím žalované č. j. ČOI 16145/13/2000/PR0023/PHM/Bö, v němž žalovaná za odchylku 6-8,5 °C stanovila nižší pokutu. Žalovaná v napadeném rozhodnutí pouze obecně konstatovala svým způsobem jedinečnost každé konkrétní věci pro důležité specifické znaky, jaké konkrétní rozdíly však vůči žalobkyni zmíněným případům vidí, žalovaná nezmínila. Tím měla žalovaná porušit právo žalobkyně na spravedlivý proces a způsobit nedostatečné odůvodnění uložené pokuty.

Žalobkyně shrnuje, že se do dnešního dne relevantním způsobem nedozvěděla, proč v tomto konkrétním případě došlo při zkoumání jednoho vzorku k rozptylu 19,5 C. Je jí pouze sdělováno, že tomu tak většinou bývá pro příměs benzínu v motorové naftě, že pochybení je třeba hledat na její straně a že je bez dalšího jasné, že laboratoř SGS nasmlouvaná správním orgánem je výborná a chyby nedělá. Žalobkyni tak bylo *de facto* řečeno, že není třeba nic přezkoumávat, protože správní orgán si je jist a nepotřebuje k podepření této jistoty provést žádný důkaz, vystačí si s obecnými tvrzeními, že většinou je to tak. Žalobkyně však má za to, že pokud správní orgán není schopen hodnověrně vyloučit, že při zkoumání jednotlivých částí vzorku 502/10/12 nedošlo k chybě na straně některé z laboratoří, resp. bez důvodných pochybností zjistit konkrétní příčinu velkého rozptylu výsledků laboratorních zkoušek vzorku, je na místě v duchu zásady *in dubio pro reo* rozhodnout ve prospěch žalobkyně, protože nebylo bez důvodných pochybností prokázáno naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Pokud by soud přesto napadené rozhodnutí nezrušil, navrhla žalobkyně alespoň pokutu snížit, neboť s přihlédnutím k již zmiňované konstantní rozhodovací praxi žalované ji považuje za nepřiměřeně vysokou.

Žalovaná s ohledem na totožnost žalobních bodů s odvolacími námitkami odkázala na napadené rozhodnutí a pouze doplnila, že neshledává žádný důvod ke zpochybnění výsledků laboratorních zkoušek provedených zkušební laboratoří SGS na dvou identických vzorcích motorové nafty. Pokud by i přesto soud považoval za potřebné si ujasnit problematiku ukazatelů jakosti pohonných hmot, navrhla k důkazu provést výslech vedoucího inspekčního orgánu (SGS) Ing. V. T., CSc., popř. vedoucího laboratoře některého dalšího inspekčního orgánu, který má příslušnou akreditaci. Žalovaná dále zdůraznila, že cílem zákona o pohonných hmotách a jeho prováděcí vyhlášky je zajistit, aby se ke spotřebitelům dostávaly pouze kvalitní pohonné hmoty, a to platí pro všechny články distribučního řetězce, počínaje výrobcem a konče prodávajícím. Kvalitativní parametry jsou stanoveny příslušnými normami včetně přípustné tolerance a jakákoliv přesahující odchylka je hodnocena jako nesplnění požadavků normy a právních předpisů. S ohledem na ustanovení § 3 odst. 1 a § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách každý prodejce, který vydává pohonné hmoty

nesplňující uvedené požadavky na jakost, se dopouští správního deliktu. Žalovaná přitom ani přes uplatněné žalobní důvody nemá pochyb, že se žalobkyně správního deliktu dopustila, a proto navrhuje žalobu zamítnout.

Žalobkyně v replice zkonstatovala, že ve správním řízení zaujala určitou obranu, tu však žalovaná ani krajský inspektorát nebyli schopni vyvrátit, přesto jí však uložili pokutu. Žalované obecně nic nebrání rozhodnout ve věci v souladu se svým přesvědčením, avšak s ohledem na ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu pouze za situace, kdy se vypořádá se všemi skutečnostmi, jež v řízení vyšly najevo a jež účastník uvedl na svou obranu, a svůj náhled řádně na základě spisu odůvodní. Pokud by měl být postup žalované považován za správný, je nutno konstatovat, že by nikdy nemohla být odhalena případná vada v postupu smluvní laboratoře žalované, což podle žalobkyně jistě není v souladu s ochranou veřejného zájmu ve smyslu § 50 odst. 3 věty první správního řádu.

Ze správního spisu soud zjistil, že podle kontrolního protokolu dne 5. 12. 2012 (doručeného žalobkyni následujícího dne) odebrali inspektoři České obchodní inspekce v přítomnosti pracovníka žalobkyně ze stojanů čerpací stanice pohonných hmot „VS P.“ na adrese x, vzorky prodáváných pohonných hmot, mj. i vzorek motorové nafty pro mírné klima (Diesel plus) o objemu 8 l označený č. 502/10/12. Tento vzorek sestával ze tří částí – první část (kanystr) byla ponechána jako kontravzorek v kontrolované provozovně pro potřeby žalobkyně, druhá část (dva kanystry a jedna plastová lahev) byla neprodleně předána akreditované laboratoři SGS k laboratornímu posouzení a třetí část (kanystr) byla uskladněna jako rozhodčí vzorek mimo dosah žalobkyně v prostorech žalované k tomuto účelu určených. Na připojeném protokolu o odběru vzorků pohonných hmot zaměstnanec žalobkyně potvrdil, že použité vzorkovnice byly nové, suché, čisté a těsnící, naplněné v rozmezí 75-80 % a zajištěné bezpečnostním štítkem žalované.

Na úředním záznamu ze dne 5. 12. 2012 SGS potvrdila, že převzala mj. i vzorek č. 502/10/12 o objemu 5,6 l v nové, čisté, zapečetěné odběrné nádobě opatřené identifikačním štítkem s údaji o datu odběru, druhu odebrané pohonné hmoty a pořadovém čísle vzorku s tím, že vzorky byly po celou dobu převozu uloženy, temperovány a přepravovány v chladicím zařízení. Ve zkušebním protokolu ze dne 12. 12. 2012, č. 38722, týkajícím se vzorku č. 502/10/12 odebraného dne 5. 12. 2012 SGS potvrdila, že na základě zkušebního postupu podle ČSN 2719 byl dne 7. 12. 2012 na ručním přístroji bod vzplanutí v uzavřeném kelímku PM stanoven na 44,5 °C s rozšířenou nejistotou výsledku (odpovídající pravděpodobnosti asi 95 %) ± 1 °C. Totéž potvrdila inspekční zpráva SGS č. 4194/2012 ze dne 12. 12. 2012, která současně konstatovala, že uvedený ukazatel nevyhovuje s přihlédnutím k normám ČSN 590 a ČSN 4259 minimální požadované hodnotě 53 °C při zahrnutí nejistoty měření. V dopise ze dne 12. 12. 2012 SGS krajskému inspektorátu sdělila nevyhovující výsledek zkoušky, přičemž konstatovala, že nižší bod vzplanutí indikuje kontaminaci benzinem v důsledku provozní chyby a upozornila, že při teplotě pod 30 °C je možné riziko poškození palivového systému.

Podle kontrolního protokolu ze dne 14. 12. 2012 byl uvedeného dne s výsledky laboratorního hodnocení seznámen pracovník žalobkyně, byla mu předána kopie inspekční zprávy č. 4194/2012 a s ohledem na doložení pozdější dodávky paliva nedošlo k zapečetění výdejního místa a k vydání zákazu prodeje. Dne 21. 12. 2012 žalobkyně uplatnila k výsledku laboratorního posouzení námitku, podle níž předala k vlastní kontrole kontravzorek č. 502/10/12 laboratoři Č., a.s., která stanovila vyhovující bod vzplanutí o hodnotě 64 °C. K tomu přiložila zkušební protokol č. 4120069 ze dne 19. 12. 2012, v němž zkušební laboratoř č. 1606 společnosti Č., a.s., uvádí, že dne 17. 12. 2012 obdržela originál balení,

kontrola po ČOI, který byl odpečetěn a přelit za přítomnosti další osoby do skleněné vzorkovnice. Na základě automatického postupu na přístroji byl dne 18. 12. 2012 na základě ČSN 2719 stanoven bod vzplanutí v uzavřeném kelímku dle Pensky-Martense 64 °C s rozšířenou nejistotou $\pm 1,3$ °C, tj. vyhovující mezní hodnotě 55 °C dle ČSN 590.

Na úředním záznamu ze dne 28. 12. 2012 SGS potvrdila, že převzala třetí část vzorku č. 502/10/12 o objemu 2,4 l v nové, čisté, zapečetěné odběrné nádobě (plastové lahvi) opatřené identifikačním štítkem s údaji o místě a datu odběru, druhu odebrané pohonné hmoty a pořadovém čísle vzorku s tím, že vzorky byly po celou dobu převozu uloženy, temperovány a přepravovány v chladicím zařízení. Ve zkušební protokol ze dne 3. 1. 2013, č. 40001, týkajícím se kontravzorku č. 502/10/12 odebraného dne 5. 12. 2012 SGS potvrdila, že na základě zkušební postupu podle ČSN 2719 byl dne 2. 1. 2013 na ručním přístroji bod vzplanutí v uzavřeném kelímku PM stanoven na 47 °C s rozšířenou nejistotou výsledku (odpovídající pravděpodobnosti asi 95 %) ± 1 °C. V dopise ze dne 3. 1. 2013 SGS krajskému inspektorátu sdělila nevyhovující výsledek zkoušky, přičemž opět konstatovala, že nižší bod vzplanutí indikuje kontaminaci benzinem v důsledku provozní chyby a upozornila, že při teplotě pod 30 °C je možné riziko poškození palivového systému.

Rozhodnutím ze dne 4. 1. 2013 ředitel krajské inspekce námítkám žalobkyně nevyhověl s odkazem na výsledky analýzy kontravzorku u SGS. Poté dne 14. 3. 2013 krajská inspekce jako první úkon v řízení vydala příkaz č. j. 10/0195/13/P/11, jímž žalobkyni s odkazem na dvě měření SGS uložila pokutu 100.000,- Kč a povinnost úhrady nákladů správního řízení 1.000,- Kč, a to za správní delikt podle § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách. Jako polehčující okolnost krajská inspekce vnímala nesplnění limitu při zahrnutí nejistoty měření jen o 6 °C, když pravděpodobnost poškození motoru vozidla spotřebitele roste s velikostí odchylky od jakostního ukazatele, jako okolnost přitěžující pak hodnotil opakovanost porušení zákona o pohonných hmotách ze strany žalobkyně. Žalobkyně zareagovala dne 21. 3. 2013 podáním blanketního odporu.

Krajský inspektorát dne 2. 4. 2013 žalobkyni sdělil, že byly shromážděny veškeré podklady pro vydání rozhodnutí s tím, že může do 12. 4. 2013 činit v řízení podle § 36 správního řízení procesní návrhy. Zástupce žalobkyně do spisu nahlédl dne 8. 4. 2013 a dne 10. 4. 2013 odpor odůvodnil odkazem na zásadní rozdíl mezi výsledky zkoušek laboratoří SGS a Č., který mohl vzniknout jedinečně chybou v laboratorním posouzení, přičemž vysvětlení této odlišnosti je otázkou odbornou, pro kterou navrhoval ustanovit znalce. Bez takového posouzení se podle žalobkyně nelze přiklonit k výsledkům jedné z laboratoří. Navrhl též, aby správní orgán nechal zbytek vzorku č. 502/10/12 přezkoumat v akreditované laboratoři odlišné od SGS. Dále také s odkazem na v žalobě zmiňovaná rozhodnutí žalované argumentoval proti nepřiměřenosti uložené pokuty.

Krajský inspektorát bez dalšího přistoupil k vydání rozhodnutí ze dne 6. 5. 2013, v němž rozhodl shodně jako v předchozím příkazu. V reakci na doplnění odporu zdůraznil, že výsledky měření SGS spolu korespondují a odmítl tvrzení žalobkyně o chybě některé z laboratoří s tím, že mu však není známo, za jakých podmínek byl kontravzorek žalobkyni skladován a předán laboratoři. Podotkl, že správní orgán se vzorky nakládal v souladu s veškerými předpisy a i ověřovací rozbor provedl v nejkratším možném čase. Uvedl také, že již nedisponuje žádným zbytkem vzorku, který by mohl být podroben znaleckému zkoumání. Konstatoval, že snížením bodu vzplanutí motorové nafty se snižuje mazivost, což při dlouhodobém užívání ohrožuje motor a navíc se zvyšuje riziko požáru. K odkazu na rozhodnutí Inspektorátu České obchodní inspekce Jihočeský a Vysočina č. j. ČOI 16145/13/2000/PR0023/PHM/Bö namítl, že odchylku od stanoveného minima pro

bod vzplanutí o 8,5 °C by odvolací orgán do kategorie nejlehčích správních deliktů nezařadil a k odkazu na rozhodnutí žalované č. j. ČOI 160129/12/O100/1000/12/13/Hy/Št podotkl, že toto rozhodnutí se týkalo spáchání správního deliktu prodejem benzínu s nižším oktanovým číslem, tudíž se hodnocení významnosti vad motorové nafty netýkalo. Pokutu ve výši 2 % zákonného rozpětí považoval za odpovídající.

Žalobkyně se odvolala a argumentovala v zásadě shodně jako v podané žalobě. Její odvolání však bylo napadeným rozhodnutím dne 27. 8. 2013 zamítnuto s odůvodněním, že rozdíl v hodnotách bodu vzplanutí při různých měřeních u téhož vzorku nemůže dosáhnout 19,5 °C, obě části vzorku předané k analýze správním orgánem však vykazaly prakticky shodnou odchylku v parametru bod vzplanutí a žalobkyně ničím neprokázala, že zkušební laboratoři Č. předala identickou část téhož vzorku, který v prvním testu u SGS nevyhověl. Takovou pochybnost však žalovaná nemá u referenčního vzorku, kterou nechala opětovně přezkoušet u SGS. Ke zpracování znaleckého posudku žalovaná vzhledem k souladnosti výsledků laboratorních zkoušek SGS postrádala racionální důvod a navíc již byly vzorky spotřebovány. K otázce opakovanosti postihu žalobkyně žalovaná odkázala na rozhodnutí ze dne 28. 11. 2008, č. j. 311/09-10-08, ukládající pokutu 40.000,- Kč za nevyhovující ukazatel bodu vzplanutí, rozhodnutí ze dne 10. 6. 2010, č. j. 10/0807/10/11, ukládající pokutu 80.000,- Kč za nevyhovující ukazatel konec destilace a rozhodnutí ze dne 17. 1. 2011, č. j. 10/1673/10/11, ukládající pokutu 30.000,- Kč za nevyhovující ukazatel oxidační stability. Žalovaná také upozornila, že závěr o kontaminaci nafty není hypotetický, nýbrž vychází z poznatků získaných akreditovanou laboratoří při rozborech pohonných hmot. Pro uložení sankce považovala žalovaná za určující výsledek první zkoušky, neboť při uskladnění pohonné hmoty dochází k pozvolnému odparu nízkovroucího podílu a tedy ke zvýšení bodu vzplanutí. Žalovaná neshledala ani porušení § 36 odst. 3 nebo § 2 odst. 4 správního řádu, protože krajský inspektorát žalobkyni vytvořil prostor k seznámení se s obsahem spisu, ta toho využila a krajský inspektorát se poté vypořádal ve svém rozhodnutí i s uplatněnými námitkami. Konečně pak žalovaná uvedla, že žalobkyně nemůže očekávat, že při stanovení sankce bude správní orgán vycházet pouze z hodnoty zjištěné odchylky, aniž by zohlednil i další skutečnosti, které se (např. jako polehčující či přitěžující okolnosti) na závažnosti deliktu podílejí. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 2. 9. 2013.

Poté, co soud zjistil, že žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou a že jsou splněny i ostatní podmínky řízení, přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Pro věc je rozhodující právní úprava v zákoně o pohonných hmotách, jehož § 9 odst. 1 písm. b) stanoví, že se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že prodá nebo vydá pohonnou hmotu, která nesplňuje požadavky na pohonné hmoty podle § 3 odst. 1.

Odkazovaný § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách stanoví, že pohonné hmoty lze prodávat nebo vydávat, pouze pokud splňují požadavky na jejich jakost a složení stanovené prováděcím právním předpisem, zvláštními právními předpisy a českými technickými normami.

Podle § 9 odst. 10 písm. b) zákona o pohonných hmotách se přitom za správní delikt uloží pokuta do 5 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. b).

Podle § 10 odst. 2 téhož zákona se pak při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům.

Podle § 3 odst. 1 písm. b) prováděcí vyhlášky je požadovaná jakost splněna, odpovídá-li motorová nafta ČSN EN 590 a splňuje ukazatele jakosti stanovené v příloze č. 2 k této vyhlášce. Příloha č. 2 pak jako minimální mezní hodnotu určenou postupem podle ČSN EN 590 pro ukazatel bod vzplanutí stanoví hodnotu nad 55 °C.

Podle § 4 odst. 7 prováděcí vyhlášky jsou zkušební analýzy odebraných vzorků pohonných hmot a jejich vyhodnocení prováděny akreditovanou osobou. Vyhodnocení analýz může být na žádost inspekce doplněno akreditovanou osobou o posouzení závažnosti nedostatků zjištěných u jednotlivých jakostních parametrů odebraných vzorků pohonných hmot s ohledem na jejich negativní dopad na provoz motoru, bezpečnost nebo na životní prostředí.

Pokud jde o stěžejní žalobní bod poukazující na pochyby žalobkyně o správném stanovení sporné charakteristiky testovaného vzorku motorové nafty, soud považuje za potřebné poukázat na podobný případ, jímž se již zabýval Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 2. 3. 2015, č. j. 8 As 24/2014-65. I zde šlo o případ prodejce pohonných hmot postiženého za nedodržení povinného parametru motorové nafty (zde ovšem šlo o parametr obsahu methylesterů mastných kyselin a hustoty), jehož vzorek nafty neuspěl při testování u SGS. Tento prodejce následně nechal kontravzorek testovat v laboratoři Č. s vyhovujícím výsledkem, na což správní orgán zareagoval otestováním svého kontravzorku u Celně technické laboratoře s opět nevyhovujícím (byť odlišným) výsledkem. Vyžádané odborné stanovisko vedoucího SGS pak prokázalo, že odlišnost výsledků měření zadaných správním orgánem se pohybuje v přípustných mezích odchylky laboratorních měření. Správní orgán také provedl místní šetření v laboratoři Č., při němž zjistil, že prodejce nechal analyzovat i jiný vzorek, jehož výsledky právě odpovídaly výsledkům testů u problematického vzorku. Přitom z listin předložených prodejcem nebylo možné určit, zda v době předání vzorků laboratoři Č. byly kanystry zapečetěné. Na tomto skutkovém půdorysu NSS uzavřel, že prodejce stíhalo důkazní břemeno k prokázání totožnosti vzorků předaných k analýze laboratoři Č. a vzorků odebraných správním orgánem. Pokud v tomto směru nenavrhl žádné důkazy a správní orgán přesto nechal vypracovat revizní analýzu, svědčí to o jeho důkladnosti při zjišťování skutkového stavu. Správní orgán tak podle NSS v souvislosti s existencí odporujících si analýz vzorků paliva dostatečně zjistil skutkový stav a nepochybil, pokud nenechal vypracovat prodejcem navrhovaný znalecký posudek. V posuzované věci tak neplatilo, že by správní orgán měl k dispozici dvě rovnocenné analýzy paliva a bez dalšího si vybral tu, která jeho závěrům lépe "vyhovovala".

Tyto právní závěry a úvahy při hodnocení skutkového stavu jsou přenositelné i na nyní řešenou věc, ovšem s ohledem na odlišnosti nynější věci je výsledek jejich posouzení opačný. V tomto případě byly správní orgány mnohem méně důkladné, než ve srovnávaném případě, protože kontrolní analýzu zadaly shodné laboratoři jako analýzu první a neprovedly ani místní šetření v laboratoři Č., které by mohly vrhnout světlo na důvody odlišného výsledku měření u vzorku předkládaného žalobcem. Nikdo nezpochybňuje, že jak laboratoř Č., tak i SGS jsou akreditovanými laboratořemi a jejich výsledky jsou tedy stejně důvěryhodné. Je sice pravdou, že u SGS byl vzorek testován dvakrát, a to v zásadě (s přihlédnutím k odparu případných kontaminujících látek) se shodným výsledkem, nicméně nelze popřít argument žalobkyně, že pokud by laboratorní postup SGS byl zatížen určitou systémovou chybou (a je jedno, zda vadným postupem při laboratorní zkoušce či vadným protokolováním výsledků jinak řádné laboratorní zkoušky nebo nějakým jiným pochybením), opakovaná zkouška v téže laboratoři by ji nemohla jakkoliv vyloučit.

Jak bylo konstatováno v rozsudku NSS ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 Afs 33/2011-143, „*při hodnocení důkazů, jako jsou zprávy o výsledku zkoušek vydané státními akreditovanými laboratořemi a znalecké posudky či zprávy odborných pracovišť předložené účastníkem řízení, platí zásada volného hodnocení důkazů, takže žádný z těchto důkazů není dopředu nadán větší důkazní silou a jejich správnost a věrohodnost je nutno pečlivě hodnotit. Je tedy možné, že některý z důkazů předložený účastníkem řízení bude takové důkazní hodnoty, že zpochybní výsledek zkoušky státní akreditované laboratoře. Součástí posouzení všech těchto důkazů je ověření toho, k jakému vzorku zboží se předmětné důkazy vztahují.*“

Přitom je nutno konstatovat, že na rozdíl od srovnávaného případu zde žalobkyní předložený důkaz v podobě kontrolního protokolu z laboratoře Č. prokazuje totožnost ověřovaného vzorku se vzorkem podrobeným zkouškám u SGS, neboť protokol uvádí, že testován byl vzorek označený č. 502/10/12 odebraný dne 5. 12. 2012 na čerpací stanici H. – T. a že do laboratoře byl dodán originál balení opatřený pečeti po kontrole ČOI, který byl na místě odpečetěn a přelit do laboratorní vzorkovnice. Jestliže byl přitom vzorek zapečetěn a zkušební protokol neuvádí ani jakoukoliv informaci zpochybňující řádný stav předaného vzorku (což by řádně postupující laboratoř v případě podezřelých okolností nepochybně měla učinit), jeví se být v podstatě vyloučené žalovanou namítané podezření z vadné manipulace se vzorkem.

Z hlediska žalobkyní namítaného rizika systémového pochybení laboratoře SGS zde tedy existují dvě skupiny plně rovnocenných důkazů, z nichž jeden hovoří ve prospěch a druhý v neprospěch žalobkyně. Za dané konstelace tak skutečně nelze v souladu se zásadou *in dubio pro reo* bez dalšího učinit závěr o spáchání správního deliktu, neboť podle soudu v tuto chvíli nelze mít za prokázaný prodej nekvalitní nafty na čerpací stanici žalobkyně. Je to totiž žalovaná, kdo byl povinen ve správním řízení prokázat vinu žalobkyně, a nebylo povinností žalobkyně prokazovat svoji nevinu, tj. prokazovat za tohoto „nerozhodného stavu“ existenci chyby při testování vzorků v laboratoři SGS.

Této situaci ovšem žalovaná mohla a teoreticky stále ještě může předejít případným vyvrácením správnosti, resp. přesnosti údajů zachycených v protokolu laboratoře Č., např. pokud se jí podaří na základě výsledku příslušné vedoucí laboratoře, popř. osoby přítomné odpečetění vzorku (p. Č.) zjistit dodatečné informace svědčící např. o nedostatečném uchycení pečeti, nezvyklém natlakování balení svědčícím o vystavení vzorku vyšším teplotám, díky nimž by se žalovanou tvrzená kontaminace benzínem oddělila před provedením laboratorního testu, apod. Další možností je doplnění dokazování vyjádřením (ideálně na obou zúčastněných laboratořích nezávislého) odborníka, který by mohl na základě údajů ve zkušebních protokolech, popř. doplňující dokumentace testování získané u příslušné laboratoře zjistit nějaké konkrétní pochybení v laboratorním postupu či interpretaci jeho výsledků. Samozřejmě nejlepší možností bylo předat testování druhého kontravzorku jiné akreditované laboratoři než SGS, nicméně tato taktická chyba s ohledem na deklarovanou neexistenci zbytku vzorku (a i v případě jeho existence s ohledem na již uplynulý čas) již dnes nejspíše napravitelná není. Za současného stavu, kdy na základě obsahu jí předloženého zkušebního protokolu Č. žalobkyně unesla důkazní břemeno o testování identického vzorku.

Z uvedeného tak vyplývá, že skutkový závěr žalované o prodeji nekvalitní motorové nafty na čerpací stanici žalobkyně nemá v tuto chvíli dostatečnou oporu ve správním spise (popř. vyžaduje zásadní doplnění dokazování, jak bylo příkladmo soudem naznačeno shora). Toto zjištění musí mít za následek zrušení napadeného rozhodnutí i bez nutnosti nařízení jednání [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Přitom je třeba konstatovat, že stejnou vadou nedostatečného zjišťování skutkového stavu trpělo již řízení před krajským inspektorátem,

potažmo jím vydané rozhodnutí. Proto soud přistoupil ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. i ke zrušení rozhodnutí vydaného v prvním stupni.

Za daných okolností tedy již nebylo nezbytné se zabývat dalšími žalobními body. Pouze pro úplnost soud v krátkosti konstatuje, že námitku znemožnění seznámit se se správním spisem považuje soud za nedůvodnou, neboť ze správního řádu neplyne, že by seznámení se s obsahem spisu mělo sloužit i obeznámení účastníka s předběžnými právními a skutkovými závěry správního orgánu. Jeho funkcí je poskytnutí možnosti se obeznámit s podklady rozhodnutí a tuto možnost žalobkyně vyčerpala. Poté již do spisu nové podklady pro vydání rozhodnutí nepřibyly s výjimkou podání žalobkyně, s nímž však z povahy věci byla plně seznámena. Pokud snad hodlala navrhnout i jiné důkazy, jak v žalobě naznačuje, měla je uplatnit již v tomto svém podání a tím by dosáhla stavu, kdy by se správní orgán musel ve svém rozhodnutí vypořádat s důvody, proč je případně neprovede. Jinak nemůže správnímu orgánu vyčítat, že se k takovým hypotetickým důkazním návrhům nevyjádřil.

Ze skutečnosti, že rozhodnutí krajského inspektorátu, potažmo žalované mají údajně vycházet z odlišného právního názoru, nelze ani za pomoci zásady vzájemné souladnosti správních postupů vyjádřené v § 8 správního řádu bez dalšího dovozovat nezákonnost napadeného rozhodnutí. Tato zásada představuje výkladový korektiv následně konkretizované právní úpravy správního řízení; je principem, z něž by správní orgány při své činnosti měly vycházet, není však přímým zákazem nesouladného rozhodování. Takový postup sice není v obecnosti žádoucí, avšak je přípustný tam, kde nejde o postup svévolný a bezdůvodný. Je zcela legitimní, pokud se správní orgán odchýlí od právní argumentace v rozhodnutí jiného správního orgánu, jestliže předloží smysluplnou konkurující argumentaci. Takový postup umožňuje zlepšovat správní praxi a na základě argumentačního vyjasnění výkladu právních předpisů dosáhnout zákonného a spravedlivého řešení dané kategorie případů *pro futuro*. V této věci soud napadené rozhodnutí neshledává nepřezkoumatelným, neboť žalovaný (byť relativně stručně) nabídl argumenty, pro něž považoval žalobkyni zmíněná rozhodnutí za rozhodnutí vycházející z odlišného skutkového stavu. Správností takových závěrů se však soud nezabýval, neboť zmíněná rozhodnutí nejsou součástí správního spisu a v tomto směru se jeví být obsah správního spisu neúplný. Výjimkou by byla jen situace, kdy by srovnávaná rozhodnutí byla veřejně dostupná – rozhodnutí č. j. ČOI 16145/13/2000/PR0023/PHM/Bö se však soudu takto nalézt nepodařilo. Za dané situace by však bylo již nadbytečné dožadovat doplnění správního spisu o chybějící rozhodnutí.

Ze shora uvedených důvodů tedy soud dospěl k závěru, že skutkový stav, z něž žalovaná v napadeném rozhodnutí vychází, nemá oporu v předloženém správním spise a napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí vydaného v prvním stupni zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení žalovaný buď doplní dokazování v míře, která by vyloučila namítanou možnost systémové chyby akreditované laboratoře SGS nebo vyvrátila správnost či důvěryhodnost údajů ve zkušebním protokole laboratoře Č. předloženém žalobkyní. V opačném případě správní orgánům nezbyde než se s ohledem na důkazní stav řídit zásadou *in dubio pro reo*.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. tak, že žalobkyni, která měla ve věci plný úspěch, přiznal v plné výši právo na jejich náhradu proti žalované, která ve věci úspěch neměla, a to v celkové částce 17.900,- Kč, kterou tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku v celkové výši 4.000,- Kč a náhrada nákladů právního zastoupení ve výši 13.900,- Kč. Tuto částku tvoří odměna za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a repliky dle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d)

vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění vyhlášky č. 486/2012 Sb. (dále jen „advokátní tarif“) a za dva úkony právní služby po 1.550,- Kč [samostatný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, kasační stížnost proti rozhodnutí o místní příslušnosti soudu dle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 2 písm. a) a c) a odst. 3 advokátního tarifu] a dále pět paušálních částek jako náhrad hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Náhradu za DPH soud nepřiznal, neboť zástupce žalobkyně se stal plátcem DPH až dne 1. 1. 2016, tj. po provedení veškerých úkonů, které zakládají právo na odměnu.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. ledna 2016

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová